

Мотиви към Присъда № 20 от 14.03.2024 година, постановена по НОХД № 81/2024 година по описа на РС - Елхово:

Производството по делото е образувано по внесен от ЯРП обвинителен акт против подсъдимият Й.У. /О.У., роден на ***г. в гр. ***, Република Турция, гражданин на Република Турция, по обвинение в престъпление по чл. 279, ал.1 от НК за това, че на 21.02.2024 година, в района на гранична пирамида № 239, находяща се в землището на село Голям Дервент, община Елхово, област Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор поддържа повдигнатото против подсъдимия обвинение, като намира същото за доказано по категоричен начин, както от обективна, така и от субективна страна. Предлага на подсъдимият да бъдат наложени при условията на чл. 55 от НК наказания лишаване от свобода за срок от пет месеца, изпълнението на което на основание чл.66, ал.1 от НК да бъде отложено за срок от три години, както и наказание глоба в размер на 500.00 лева.

Подсъдимият е редовно призован за съдебно заседание по реда на чл. 180, ал.3 от НПК по негово изрично искане, направено в ДП, но производството по делото пред съда е протекло в негово отсъствие и с участието на служебен защитник – адв. Р.С. от АК – Ямбол. Съдът е приел, че разглеждането на делото в отсъствието на подсъдимия не би попречило за установяване на обективната истина по делото и до нарушаване правата на Й.У..

В съдебно заседание служебният защитник на подсъдимия - адв. Р.С. заявява, че обвинението е безспорно доказано от събраните по делото доказателства. Пледира съдът да постанови присъда като признае Й.У. за виновен и му наложи наказания в минимален размер при условията на чл. 55 от НК предвид наличието на смекчаващите отговорността обстоятелства – чистото му съдебно минало, самопризнанието и съдействието на органите по разследването.

От събраните по делото доказателства съдът установи следното от фактическа страна:

Подсъдимият Й.У. /О.У. е роден на ***г. в гр. ***, Република Турция и е гражданин на Република Турция.

Подсъдимият живеел в родината си, но решил да я напусне, като от обясненията му дадени в хода на ДП и прочетени в с.з. по реда на чл. 279, ал.2, вр. с ал.1, т.2 от НПК, е видно, че същият е кюрд по произход и е заявил, че в страната си по произход е преследван от официалните турски власти и е осъждан по политически причини. Доказателства в подкрепа на последното подсъдимият не е представил или посочил. Заявява, че искал да отиде в Германия, където имал роднини, но тъй като не разполагал с необходимата виза за влизане в Р България или друга страна от ЕС, решил да премине от Република Турция в Република България през границата на страната ни не по установения от закона ред - без съответното изискуемо се по закон разрешение от надлежните органи на властта. В изпълнение на намерението си на 21.02.2024г. подсъдимият тръгнал от гр. Истанбул и отишъл в гр. Одрин, където се срещнал с лице, което срещу заплащане на определено възнаграждение поело задължение да го преведе незаконно през границата на Р Турция в Р България. С лек автомобил двамата наближили границата между двете държави, в гориста местност напуснали МПС и тръгнали да вървят в посока границата. Същата вечер двамата достигнали възпрепятстващото съоръжение на границата на страната ни и в района на гранична пирамида № 239 в землището на село Голям Дервент, община Елхово, област Ямбол, само подс. Й.У. го преодолял като преминал през отвор в същото. След това подсъдимият продължил сам да се движи към вътрешността на Република България, като вървял в гориста местност около 5-6 км, но след това се объркал и се върнал обратно. Докато вървял по черен път видял граничен полицаи със служебно куче, бил спрял и по-

късно задържан от граничните полицаи.

От показанията на св.А.Г.И – служител в ГПУ – Елхово при РДГП – Елхово и на св. Я.Я. – служител на ГПУ Ново село към РДГП Смолян, командирован в ГПУ Елхово през м. февруари 2024г., е видно, че по време на работа на 21.02.2024г. около 15.00 часа бил получен сигнал от камерите за видеонаблюдение на държавната ни граница за нарушение на същата от едно лице, което е преминало от турска на българска територия в района на гранична пирамида № 239, находяща се в землището на село Голям Дервент, община Елхово, област Ямбол. Дватама свидетели заедно с техни колеги и воденото от св. Я. служебно куче се отправили към мястото на нарушението на държавната ни граница и там установили срез в ограждащото съоръжение. Кучето, което св. Я. водел, хванало следа и тръгнало по нея, а след него и граничните полицаи, като следата водела успоредно на възпрепятстващото съоръжение. На около 2 км от мястото на нарушението, на българска територия кучето настигнало нарушителя и св. Г. и Я. предприели действия за задържането му. Нарушителят представил документ за самоличност – лична карта на името на Й.У., издадена в Р Турция. След това бил отведен в ГПУ Елхово. Установено било, че той няма надлежно разрешение, даващо му право да влизане в Република България.

От приложената по делото справка за съдимост, издадена след справка в ЦБС към МП на РБ, се установява, че подс.Й.У. не е осъждан на територията на Република България към момента на деянието.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните писмени и гласни доказателства - от показанията на свидетелите А.Г. и Я.Я., дадени в хода на съдебното следствие, от обясненията на подсъдимия, дадени в хода на ДП и прочетени в съдебно заседание на основание чл. 279, ал.2, вр. с ал.1, т.2 от НПК и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК. Показанията на свидетелите А.Г. и Я.Я. са правдиви, логични и последователни, поради което същите се възприеха от съда и се кредитираха като достоверни и обективни. Възпроизведените от тях факти са пряко относими към времето, мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние. В подкрепа на показанията на свидетелите са и обясненията на самият подсъдим и писмените доказателства по делото.

Въз основа на горната фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Подсъдимият Й.У. е осъществил с деянието си от обективна и субективна страна престъпният състав на чл.279, ал.1 от НК, като на 21.02.2024 година, в района на гранична пирамида № 239, находяща се в землището на село Голям Дервент, община Елхово, област Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта. Налице е съставомерно деяние по посочения текст от Наказателния кодекс.

От обективна страна подсъдимият е извършил фактически действия по преминаване през държавната ни граница, без да е получил разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично - пропускателен контрол. Действащият граничен режим и ред в Република България, изискват преминаване през определени места – ГКПП със знанието и разрешението на граничните власти, каквото в случая е липсвало, като категорични съждения за последното се съдържат в показанията на свидетелите А.Г. и Я.Я., а и в обясненията на подсъдимия. Поради изложеното, от обективна страна с деянието си подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279, ал.1 от НК - без разрешение на надлежните органи на властта, в хипотезата на „влизане” в страната. В настоящият случай, откриването на нарушителя на границата след влизането му в Република България и вече на територията на страната ни, води до извод, че деянието е довършено. Довършено „влизане“ и „излизане“ през границата по смисъла на чл. 279 НК от

обективна страна е налице, когато деецът е преодолял наложения контрол или мерките и препятствията, установени от властта за по-ефикасна защита на границата.

От субективна страна, инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Предприемайки пътуването си, подсъдимият е бил наясно с липсата на изискуемото разрешение за влизане в Република България и в др. държава от ЕС, както и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Именно затова той е предприел незаконно преминаване на държавната ни граница от територията на Република Турция на територията на Република България, като е съзнавал, че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието му и за неговите общественотоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реализира крайната си цел – да достигне до територията на Република България.

Предвид изложеното, съдът призна подсъдимият Й.У. за виновен в извършването на престъпление по чл.279, ал.1 от НК.

Причините за извършването на деянието от подсъдимият съдът намира в незачитането на установеният в страната ни законов ред и желанието му на всяка цена, дори и по непозволен начин да осъществи преминаването на държавната граница между Р Турция и Р България, за да достигне територията на България.

Съдът не намери основания за приложението на чл.279, ал.5 от НК, съгласно който текст, не се наказва лицето, което влезе в страната, за да се ползва от правото на убежище съгласно Конституцията. Съдът счита, че не са налице доказателства по делото, от които да се приеме, че подсъдимият е влязъл в страната ни с цел да търси убежище, поради това, че в собствената си родина е бил преследван заради своите убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи. Изявления в тази насока – че желае да се ползва от убежище в Република България, подсъдимият не е направил нито при задържането си, нито впоследствие при разпита му в хода на досъдебното производство. Следва да се отбележи и, че цялостното поведение на подсъдимият свидетелства, че преминаването му през границата ни е единствено с цел да достигне територията на страната ни, след което да продължи към Германия, без да сочи каквито и да било други причини, които да дадат основание за съда да приложи разпоредбата на чл.279, ал.5 от НК.

При определяне на вида и размера на наказанието на подс.Й.У. съдът взе предвид степента на обществена опасност на деянието, която е сравнително висока, предвид динамиката на този вид престъпления в страната. Съдът взе предвид и степента на обществена опасност на подсъдимия, която не е висока, предвид на това, че същият не е осъждан към момента на деянието, както и предвид направените от него самопризнания в хода на ДП, способствали за разкриване на обективната истина по делото. Взеха се предвид причините и подбудите за извършване на престъплението, както и механизмът на извършването му. При тези фактически констатации, съдът прие, че в случая са налице многобройни и изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства - необременено съдебно минало към момента на деянието, критично отношение към деянието, самопризнания в хода на ДП, възрастта на подсъдимия, същевременно съдът прие, че й най-лекото, предвидено в закона наказание за извършеното от подсъдимия престъпление се явява несъразмерно тежко за извършеното престъпление и определи наказание на подсъдимия при условията на чл.55, ал.1, т.1 и ал.2 от НК - под най-ниския предел на наказанията лишаване от свобода и глоба, предвидени в нормата на чл.279, ал.1 от НК и му наложи наказание лишаване от свобода за срок от пет месеца и глоба в полза на държавата в размер на 500.00 /петстотин/ лева.

Съдът намери, че са налице материалноправните предпоставки за приложението на

чл.66, ал.1 от НК по отношение на Й.У., тъй като към момента на деянието той не е осъждан за престъпление от общ характер, наложеното му наказание е до три години лишаване от свобода и съдът намери, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъденото лице не е необходимо ефективното изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода. Ето защо и на основание чл.66, ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на това наложено наказание на подс.Й.У. за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила.

Направените по делото разноси за преводач в хода на ДП, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.2 от НПК са за сметка на органа, който ги е направил, и не следва да се присъждат. Други разноси по делото не са направени.

По тези съображения съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/В.Апостолова/